

[Schlüter.]

i så fald bliver det nødvendigt med bedre kår f. eks. for den private opsparing, når konjunktoren vender, men er det aftalt? Hvilken sikkerhed har man fået hos socialdemokratiet for bedre vilkår for den private opsparing, der bliver så hårdt brug for, når vi igen får bedre tider? Den private opsparing, som alene af alt kan sikre os imod betydelige forhøjelser af skatter og afgifter, når hjulene igen kommer i sving og vi skal til, hvilket er upopulært, at stramme.

Det er ligesom gået igennem alle sagkyndiges råd til regeringen, at det er i byggesektoren, der er fare for, at den økonomiske saltvandsindsprøjtning skal skabe flaskehalse med mangel på arbejdskraft og materialer og dermed nye omkostningsstigninger som følge. Ikke desto mindre er man, efterhånden som der forhandlede og forhandlede, nået frem til at lægge mere og mere vægt på at stimulere netop byggesektoren også i forhold til det almindelige forbrug. Jeg ved nok, at boligministeren i går udtrykte en vis fortrøstning, men jeg deler ikke hans optimisme. Jeg forudser, at vi netop nu ved forliget skaber baggrund for ny længlidning i byggesektoren, ny overophedning, og at vore betalingsbalanceproblemer bliver langt større end nødvendigt. Resultatet bliver enten manglende konkurrenceevne i eksporterhvervene eller nye kraftige nedskæringer med ny arbejdsløshed og en svingende byggerytme som følge. Er det egentlig ikke alt det, der skulle være opnået med boligforliget, som forligspartierne nu er i gang med at sætte over styr? Det sker jo, samtidig med at længlidningen har været større end ventet i det sidste år.

Når jeg læser teksten til indkomstpoltikken, så kan den jo let opfattes som en bandulle imod tjenestemændene og funktionærerne. Samtidig med at længlidningen på andre områder er blevet større end ventet, proklamerer man, at taktreguleringen for de fastansatte skal gennemføres med den yderste tilbageholdenhed. Jo vel, men må jeg spørge: skal da alle lønmodtagere ikke behandles ens, eller er man ved at bygge op til samme situation som helhedsløsningen i 1963, hvor funktionærerne blev bet?

Jeg mener også, at forligspartierne taler med to stemmer. Med den ene stemme siger man ligesom til forbrugerne: glæd jer nu og

køb, for nu falder momsen i 5 måneder. Men med den anden stemme siger man: pas på, for vi har fjernet den skattelettelse, der ellers kunne følge efter momsnedsettelsen og gøre jeres situation bedre på lang sigt. Det er klart, at den angst, man skaber med stemme nr. 2, ophæver den optimisme, man skaber med stemme nr. 1.

På samme måde over for erhvervslivet. Her siger man med stemme nr. 1: glæd jeg og udvid virksomheder, for nu får I store statstilskud, midlertidige afskrivningsforbedringer og større leverancer til byggesektoren. Men med stemme nr. 2 siger man: pas på ikke at udvide for meget, for vi opretholder restriktioner, der gør det umuligt at finansiere udvidelserne i det lange løb gennem naturlig avancedannelse og udvidelse af aktiekapitalen. Og vi sætter så meget byggeri i gang, så I risikerer løninflation for byggesektoren, når I skal til igen at konkurrere med udlandet i jeres nye anlæg.

Tænk, hvis man i stedet havde sagt til erhvervslivet: nu kommer der en skattelettelse i ryggen på momslettelsen, så I kan regne med aftagende pres på indkomsterne og med en rolig, naturlig forbrugsrytme. Tænk, hvis man havde sagt: nu går vi i gang med at ophæve restriktioner, f. eks. prisrestriktioner, der ikke er behov for, når vi alligevel er i en konjunktur, hvor de er meningsløse, og vi lover erhvervslivet, at vi ikke vil konfiskere jeres nyinvesteringer med en fremtidig central ØD-fond. En sådan stemme i folketinget i dag med et flertal bag sig ville have været nyttig, den ville have skabt varig optimisme og en konkurrencedygtighed og tillid, man kunne bygge på.

Forskellen mellem de to slags politik er først og fremmest, at den, der nu gennemføres, er kortsigtet med tvivlsomme virkninger og en politik, der rejser store betalingsbalanceproblemer før eller senere. Regeringens egne økonomer og alle sagkyndige siger jo, at man må skabe tiltro til varige forbedringer, hvis de kortsigtede løsninger skal du, og er der varige forbedringer, kan vi undvære en del af de kortsigtede.

Det konservative folkeparti fremsatte en forhandlingsplan, som ville have nået dette formål. Det, der nu sker, er, at man stort set nøjes med de kortsigtede foranstaltninger. Det betyder, at såvel forbrugere som virk-